

amely tehát az utóbbi időben a kárpátaljai magyar literatúra minden területén oly örvendetesen kibontakozott. *Sors, megírva*: hangzott eddig is képletes jelentésvibráló aktualitással (merthogy előre van elrendelve, predestinálva, utólag értelmezve és megörökítve, vagy akár egyszerre mindkétféleképpen megíródva ez a transzcendentális végzet vagy sors? – kérdezhetjük), szóval lét és írás egymást kölcsönösen átjáró világviszonyát modelláló-lebegtető többértelműségében is torokszorító ez a Nagy Zoltán Mihály 1981 végi vívódó verséből, verscíméből származó emblematis és szentenciózus szállóige („Fölfelé űz az ösztön, / lefelé a tapasztalás: / ott fõn / színehagyott zászlók, / húsodra éhes vadak. // Maradsz.

Lebegsz. Fogy / az oxigén. Ama Sötét / suhanva közelít. / Fõl. Fõlivelni ezüstösen / életed delén életért!”). S most mindehhez hozzátehetjük: elemi lét- és megmaradásgonddal terhes, súlyosan kérdéses-kétséges sorsunk nemcsak megírva, hanem mindig és folyamatosan újraírva, újratudatosítva van is és lesz is, minden emberi, ember-séges remény és küzdelmes erőfeszítés evidenciája szerint. Az elidegeníthetetlen szabad és magyar szellem jegyében, feltétlen értékekhez (anyanyelvi, szülőföldi, tájhazai eszményekhez és lényegminőségekhez) pusztító körülmények között is húségesen ragaszkodván – térség és kultúra összefüggéseinek sajátos metafizikája által meghatározottan.

BALÁZS F. ATTILA

huszonkilenc

*a sivatagtól tanulom
türelmesen várni az esõt*

*a homok alatt
csendesesen szitalni kezd*

harminc

*mint szikrák hullnak
a papírra
eltitkolt szavaim
lesöpröm – már beleégtek*

harmincegy

*kapaszkodom ingva
az óriásharang belsejében –*

*rég madarak csipegetik
a csendet
bennem még mindig cseng,
bong, zúg az ingadozó világ*